

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/3/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898909
Dátum vydania rozhodnutia:	17.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9015898909.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Petra Szaba na neverejnom zasadnutí 17. júna 2015, o odvolaní odsúdeného L. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. apríla 2015, sp. zn. 2 Ntc 3/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného L. Z. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 23. apríla 2015, sp. zn. 2 Ntc 3/2015 rozhodol tak, že

I. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 93 Hv 85/14x z 23. septembra 2014

s a

u z n á v a a v ý k o n á

n a ú z e m í S l o v e n s k e j r e p u b l i k y

v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky:

L. Z., nar. XY v K., trvale bytom C.,
toho času vo výkone trestu odňatia slobody v B.,

uznaný za vinného,

zo zločinu krádeže vlámaním podľa § 127, § 129 č. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky (skutok v bode I./) a z prečinu nátlaku podľa § 15, § 105 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky (skutok v bode II./) na tom skutkovom základe, že:

L. Z. dňa 15. augusta 2014 vo Viedni

I./ osobe menom N. K. odňal cudzie hnuiteľné veci s úmyslom sa ich privlastnením protiprávne obohatiť, konkrétne viacero šperkov, ktorých hodnota pre pochybnosti neprekročila 3.000,- Eur, urobil tak vlámaním sa, a to tak, že nožikom vylomil vchodové dvere bytu danej osoby;

II./ sa pokúsil W. E. a B. C. nebezpečnou hrozbou, a to tak, že im hrozil vreckovým nožikom, prinútiť k upusteniu od konania, konkrétne jeho ďalšieho prenasledovania,

a odsúdený podľa § 129 Trestného zákonníka Rakúskej republiky na trest odňatia slobody v trvaní dva (2) roky.

II. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, rozsudok Krajského súdu Eisenstadt sp. zn. 25 Hv 80/14k zo dňa 29. októbra 2014

s a
u z n á v a a v ý k o n á
n a ú z e m í S l o v e n s k e j r e p u b l i k y

v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky:

L. Z., nar. XY v K., trvale bytom C.,
toho času vo výkone trestu odňatia slobody v B.,

uznaný za vinného,

zo zločinu krádeže vlámaním za účelom zárobku podľa § 127, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky na tom skutkovom základe, že

L. Z. dňa 3. apríla 2014 v C. vo vedomej a úmyselnej spolupráci ako spolupáchateľ (§ 12 Trestného zákonníka Rakúskej republiky) s ďalším nestotožneným páchatelom R. A. vlámaním odňal cudzie hnuiteľné veci s úmyslom sa ich privlastnením protiprávne obohatiť a so zámerom si opakovaným páchaním krádeží vlámaním zabezpečiť stály príjem, a to tak, že rozbil jedno okno rodinného domu obete, vnikol do neho a privlastnil si šperky, viacero hodínok, hotovosť ako aj dva digitálne fotoaparáty a jeden mobilný telefón v celkovej hodnote 1.775,- Eur,

a odsúdený podľa druhej trestnej sadzby § 130 Trestného zákonníka Rakúskej republiky na trest odňatia slobody v trvaní jeden (1) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona Slovenskej republiky sa odsúdený L. Z. na výkon oboch týchto trestov odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie odsúdený L. Z..

V jeho písomnom odôvodnení poukázal na ustanovenie § 21 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. s tým, že vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného Zboru Bratislava V pod ČVS: ORP-201/OEK-B5-2012 UM je trestne stíhaný pre trestný čin sprenevery podľa § 213 Tr. zák. a nemá vedomosť o tom, že vyšetrovateľ požiadal Rakúsku republiku u udelenie súhlasu v zmysle § 21 ods. 2 písm. g/ citovaného zákona s uvedeným stíhaním, alebo, že bol na neho vydaný medzinárodný zatýkací rozkaz.

Krajský súd sa nezaoberal dôsledne jeho osobou, inak by zistil existenciu uvedeného trestného stíhania a inicioval by vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu, aby orgány činné v trestnom konaní

neprípravil o možnosť v danom stíhaní pokračovať. Aj keď je pravdou, že sa svojím vyhlásením môže vzdať uplatnenia zásady špeciality, nevidí dôvod „naprávať“ nedôslednosť Krajského súdu v Bratislave“.

Odsúdený vyslovil nesúhlas aj s uznaným trestom odňatia slobody, pretože pre splnenie zákonných podmienok mu mal byť za spáchané trestné činy uložený súhrnný trest odňatia slobody, a tým je prevzatý trest nesúladiť s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Navyše poukázal na to, že trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorý mu bol uložený v poradí druhým rakúskym rozsudkom, je podľa prekladu len doplnkový trest a takýto druh trestu Slovenský právny poriadok nepozná.

Napokon namietol aj to, že napadnutým rozsudkom bol porušený § 13 ods. 1, druhá veta tohto ustanovenia citovaného zákona - zaistenie úspešného začlenenia odsúdeného do spoločnosti, a v tejto súvislosti podrobne poukázal na ujmu, ktorá mu hrozí z hľadiska manželských návštev, vychádzok, dobre platenj práce a podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Navrhol preto, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol o odmietnutí uznania a výkone rozsudkov uvedených v napadnutom rozhodnutí krajského súdu, eventuálne navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a sám mu podľa § 17 ods. 2, ods. 3 citovaného zákona, so zreteľom na ním uvedené skutočnosti, uložil len jeden trest vo výmere 2 roky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania odsúdeného L. Z. preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu o uznanie a výkon citovaného rozhodnutia, po písomnom vyjadrení prokurátora, rozhodol o predmetnej otázke v súlade so zákonom na neverejnom zasadnutí Krajský súd v Bratislave, ako súd vecne a miestne príslušný. Postupoval tak na podklade predloženého procesného spisu obsahujúceho všetky nevyhnutné dôkazy, a pretože dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 citovaného zákona rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ani najvyšší súd pri plnení svojej prieskumnej povinnosti nezistil zákonné dôvody odmietnutia uznania a výkonu označeného rozhodnutia Rakúskeho súdu uvedené v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona.

Aj keď z písomného vyhotovenia odvolania odsúdeného explicitne vyplývajú dôvody, pre ktoré odsúdený L. Z. namieta napadnutý rozsudok, tieto dôvody pre iné rozhodnutie o posudzovanej otázke so zreteľom na § 16 ods. 1 a 2 citovaného zákona, ktorý taxatívne uvádza zákonné dôvody odmietnutia a Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, nie sú rozhodujúce.

Vo vzťahu k trestom odňatia slobody, ktoré boli bezo zmeny prevzaté z uznaných rozsudkov je potrebné uviesť, že tieto zodpovedajú ustanoveniu § 17 ods. 2 zákona, pretože sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, nezhoršili postavenie odsúdeného, zodpovedajú pôvodne uloženej trestnej sankcii a nebolo potrebné ich primerane upraviť (§ 17 ods. 3, ods. 4). Za trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. možno páchateľovi uložiť trest odňatia slobody až na dva roky a za trestný čin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody od dvoch do šiestich rokov.

Najvyšší súd navyše poznamenáva, že uznávacie konanie má špecifický, nostrifikačný charakter, v ktorom súd na neverejnom zasadnutí skúma iba objektívne skutočnosti, a to z úradnej povinnosti. Nostrifikácia tu spočíva v posúdení, či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky, a v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie. Uznávajúci súd nesmie cudzie rozhodnutie preskúmať vo veci samej a je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu. Rovnako tak uznávajúci súd nie je oprávnený zasahovať do cudzieho rozhodnutia spôsobom uvedeným pri ukladaní súhrnného trestu, t. j. zrušením výroku o treste uloženom páchateľovi skorším rozsudkom, ako sa toho domáhal odsúdený L. Z. v podanom odvolaní. Navyše je potrebné tiež uviesť, že za stavu, ak by odsúdený takéto trestné činy

spáchal na území Slovenskej republiky, za daných okolností by mu síce bol uložený súhrnný trest odňatia slobody, avšak s prihliadnutím na osobu odsúdeného a odpis z registra trestov (naposledy bol v roku 2011 odsúdený za majetkové trestné činy na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov), z ktorého vyplýva, že v osobe odsúdeného sa jedná o recidivistu, bol by mu tiež uložený nepodmienečný trest odňatia slobody podľa prísnejšieho ustanovenia Trestného zákona, t. j. podľa 189 ods. 1 Tr. zák. a to minimálne v strede trestnej sadzby, teda tri roky.

Zákonný a správny je aj výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože je v súlade s ustanovením § 17 ods. 2 zákona a nezhoršil postavenie odsúdeného.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.